

— Ако дойде, ще му купимъ всичкитѣ гевреци! — извикаха изведнажъ нѣколко деца.

Малкиятъ продавачъ погледна Червената рибка и зелената жаба, бръкна дълбоко въ кошницата, извади кжсчета разтрошенъ геврекъ и хвърли къмъ водоскока. Рибката погледна жабата.

— Идатъ, идатъ! — екнаха весели детски гласове. — Идатъ! И рибката, и жабата!

Събраха се още деца да гледатъ червената рибка и да купуватъ отъ топлитѣ гевреци на малкия продавачъ. До вечерята той петъ пжти ходи до пекарницата да пълни кошницата.

На другата сутринъ той дойде рано при езерото. Хвърли трохички къмъ водоскока. Рибката и жабата приближиха къмъ бръга.

— Благодаря ви, Червенушке и Жабурке! — рече момчето.

— И мама ви благодари. И болното ми сестриче. Като оздравѣе, ще дойде да ви види.

Рибката подскочи надъ водата, а жабата изврѣка радостно.

Презъ деня се струпаха още повече деца и малкиятъ продавачъ продаде още повече гевреци.

Така тръгна всѣки день.

Веднажъ край езерото мина царьтъ, който водѣше за ржка малкия си синъ.

— Татко, да отидемъ да видимъ, защо се трупатъ толкова много деца край езерото! — каза малкиятъ царски синъ.

Като стигнаха до децата, царьтъ попита:

— Какво има, та се трупате тука?

Едно дете отговори:

— Гледаме Червената рибка, царю честити. Опитваме дали нѣкое дете ще я привлече къмъ бръга. Хвърляме й трохички.